

Mégis, szavaim piros almái porosan sorakoznak egyre polcomon,
hiszen amíg az egyiket fényesítem, nem számolom az időt,
— mert soha egyetlen szó se elég ragyogó,
hogy körül fogja neved! —
és azalatt a többit homálya pornak újra belepi,
— így nem tükrözi soha azt, amit mondani akarok.

Mégse unom, kezdem előlről nap-nap után
és fényesítem és rakosgatom szavaim piros almáit,
hátha egy majd mégis kifénylik
és Te meglátod benne tiszta arcodat!

Nagy Méda.

A KISÖCSÉM A SZÁJÁT MEGÜTÖTTE.

A kisöcsém a száját megütötte.
Szegény kicsi! Friss csöpp a nagy világba.
Alig ötéves. Még nem ért az útra,
százsínű réten toppan apró lába.

Aranypénznek a nap tányérját véli,
pipacsot lát csak vér helyett, a réten,
még fürge szíve játéknótát csenget.
— S a sors-ostor most megcsördült szegényen.

Nekiszaladt egy csunya, hegyes kőnek.
Ökölbepattant kézzel áll előtte,
kicsi szájából piros vére csordul,
s torz, könnyesókolta arccal néz a kőre.

Riadt szívében sűrű vádak égnek:
«Te csunya, csunya kő! Hogy merted
számócaszámat véres sebbé zúzni?
Játéknótámat jajjá mért teperted?»

— Csak friss gyerekként vándoroltam vígan.
Borzas hajamra szél csókolta csókját,
nyitott szememmel napba tudtam nézni,
s emberszívekbe lettem titkos kottát.

Ti mit tudjátok, mit jelent a kotta?
és mit jelent a könny az én szememben?
és mit jelent a forradás a számon?
és mit jelent a síp az én kezemben?

Mit tudjátok: A Lira nagy pecsétjét
vonagló számra egyszer rásütötte,
s vágottnyelvű rigóként egyre zengem:
A kisöcsém a száját megütötte!
... a kisöcsém a száját megütötte!»

Ijj. Ambrózy Ágoston.

VERONIKA KENDŐJE.

Te ember vagy! Kopott tagokkal,
 tágult erekkel, hajszolt szívvel,
 kavart fejedben adatokkal:
 «... ötezer pengő osztva tizzel,
 ... lyukas cipő ... és fűszerszámla ...»
 foszlott ernyővel a kezekben,
 torkod rekedtre kiabálva
 élsz és vándorolsz ernyedellen.
 Sötét tömeg veled, utánad,
 s minden embernek van keresztyje.
 Álmodban orvul hátbatámad
 minden napnak Nagypéntek-perce.

Nekem Isten sípot hajított,
 s dalolgotok szerényen, szépen.
 Én is ember vagyok. Hajlított
 hátú, kopott és fáradt régen,
 de ha a testem földhöz láncol,
 nálam a nóták primje, terce!
 Álmodban halkán visszatáncol
 minden napnak Vasárnap-perce.

Sötét tömegből, én, kiválva
 emberfolyók partján megállok,
 s amint mennek a Golgotára,
 minden ember arcába látok.
 Két kezem Veronika tartja,
 puha fogással, szép szeliden
 egy-egy vonagló emberarcra
 gondtörő kendőm ráteritem;
 s csoda történt! Az ember arca,
 mosolya, könnye, lelke, teste,
 apró élete, ezer harca
 ottmarad a kendőre festve.

Ó, minden ember könnyes kotta.
 A lelkem színeket kap tőle,
 s tollam hegyén csillan a nóta:
 Veronika örök kendője!

íjj. Ambrózy Ágoston.